

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

11 януари 2024 година*

„Обжалване — Енергопотребление — Директива 2010/30/ЕС — Посочване на консумацията на енергия и на други ресурси от продукти, свързани с енергопотреблението, върху етикети и в стандартна информация за продуктите — Делегиран регламент на Европейската комисия за допълване на тази директива — Енергийно етикетиране на прахосмукачки — Отмяна — Иск за обезщетение — Извъндоговорна отговорност на Европейския съюз — Изискване да е налице достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти — Явно и сериозно нарушаване на границите на правото на преценка — Релевантни фактори при липсата на свобода на преценка“

По дело C-122/22 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 18 февруари 2022 г.,

Dyson Ltd, установено в Малмсбъри (Обединеното кралство),

Dyson Technology Ltd, установено в Малмсбъри,

Dyson Operations Pte Ltd, установено в Сингапур (Сингапур),

Dyson Manufacturing Sdn Bhd, установено в Сенай (Малайзия),

Dyson Spain SLU, установено в Мадрид (Испания),

Dyson Austria GmbH, установено във Виена (Австрия),

Dyson sp. z o.o., установено във Варшава (Полша),

Dyson Ireland Ltd, установено в Дъблин (Ирландия),

Dyson GmbH, установено в Кьолн (Германия),

Dyson SAS, установено в Париж (Франция),

Dyson Srl, установено в Милано (Италия),

Dyson Sweden AB, установено в Стокхолм (Швеция),

* Език на производството: английски.

Dyson Denmark ApS, установено в Копенхаген (Дания),

Dyson Finland Oy, установено в Хелзинки (Финландия),

Dyson BV, установено в Амстердам (Нидерландия),

представявани от E. Batchelor, M. Healy и T. Selwyn Sharpe, адвокати и solicitors,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, представявана от J.-F. Brakeland, B. De Meester и K. Talabér-Ritz,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: С. Lycourgos, председател на състава, О. Spineanu-Matei (докладчик),
J.-C. Bonichot, S. Rodin и L. S. Rossi, съдии,

генерален адвокат: Т. Сăрета,

секретар: Р. Стефанова-Камишева, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от
20 април 2023 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание
от 6 юли 2023 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си до Съда Dyson Ltd и останалите 14 жалбоподателя искат отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 8 декември 2021 г., Dyson и др./Комисия (T-127/19, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2021:870), с което посоченият съд отхвърля иска им за обезщетение за вредите, които твърдят, че са претърпели поради приемането от Европейската комисия на Делегиран регламент (ЕС) № 665/2013 от 3 май 2013 година за допълване на Директива 2010/30/ЕС на Европейския парламент и на Съвета по отношение на енергийното етикетирание на прахосмукачки (ОВ L 192, 2013 г., стр. 1, наричан по-нататък „спорният регламент“).

Правна уредба

- 2 Директива 2010/30/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2010 година относно посочването на консумацията на енергия и на други ресурси от продукти, свързани с енергопотреблението, върху етикети и в стандартна информация за продуктите

(ОВ L 153, 2010 г., стр. 1) е отменена с Регламент (ЕС) 2017/1369 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2017 година за определяне на нормативна рамка за енергийно етикетирание и за отмяна на Директива 2010/30/ЕС (ОВ L 198, 2017 г., стр. 1). Съображения 5 и 8 от тази директива гласят:

„(5) Предоставянето на точна, подходяща и съпоставима информация за конкретната консумация на енергия от продукти, свързани с енергопотреблението, следва да окаже влияние върху крайните ползватели при избора им в полза на онези продукти, които при употреба консумират или водят непряко до консумацията на по-малко енергия и други основни ресурси[,] и по този начин да накара производителите да предприемат стъпки за намаляване на консумираната енергия и други основни ресурси от продуктите, които те произвеждат. Това също така би следвало косвено да насърчи ефективната употреба на тези продукти, за да се постигне целта на [Европейския съюз] за 20 % енергийна ефективност. При липсата на такава информация действието единствено на пазарните сили няма да може да насърчи рационалното използване на енергията и на другите основни ресурси за тези продукти.

[...]

(8) Информацията играе основна роля за действието на пазарните сили и затова е необходимо да се въведат единни етикети за всички продукти от един и същи вид, да се осигури на потенциалните купувачи допълнителна стандартизирана информация за изразходваната енергия и други основни ресурси от тези продукти, както и да се вземат мерки да се осигури същата информация и на потенциалните крайни ползватели, които не виждат изложен продукта и следователно нямат възможност да видят етикета. За да бъде ефективна и успешна употребата на етикета, той следва да бъде лесно разпознаваем за крайните ползватели, опростен и кратък. За тази цел съществуващото оформление на етикета следва да се запази като основно средство за информиране на крайните ползватели относно енергийната ефективност на продуктите. Консумацията на енергия и другите показатели в информацията за продуктите следва да се измерват в съответствие с хармонизираните стандарти и методи“.

3 Съгласно член 1, параграфи 1 и 2 от посочената директива:

„1. Настоящата директива установява рамка за хармонизирането на националните мерки по отношение на информацията за крайните ползватели, особено посредством етикети и стандартна информация за продуктите, по отношение на консумацията на енергия и когато е приложимо, на други основни ресурси при употреба, както и допълнителна информация, касаеща продукти, свързани с енергопотреблението, като по този начин позволява на крайните ползватели да избират по-ефективни продукти.

2. Настоящата директива се прилага за продукти, свързани с енергопотреблението, които при употреба оказват значително пряко или непряко въздействие върху консумацията на енергия и когато е приложимо, на други основни ресурси“.

4 Съгласно член 5, букви а) и б) от същата директива държавите членки гарантират, че „доставчиците, които предлагат на пазара или въвеждат в експлоатация продукти, попадащи в обхвата на даден делегиран акт, поставят етикети и фишове в съответствие с

настоящата директива и делегирания акт“ и че тези доставчици „изготвят техническа документация, която е достатъчна, за да даде възможност да се оцени точността на предоставената на етикета и във фиша информация“.

5 Член 10 от Директива 2010/30, озаглавен „Делегирани актове“, гласи:

„1. Комисията установява подробните изисквания относно етикетите и фишовете в делегирани актове в съответствие с членове 11, 12 и 13 по отношение на всеки вид продукт съгласно настоящия член.

Когато даден продукт отговаря на критериите, изброени в параграф 2, той попада в обхвата на делегиран акт в съответствие с параграф 4.

Разпоредбите в делегираните актове по отношение на информацията за консумацията на енергия и [н]а други основни ресурси при употреба, посочвана върху етикета и във фиша, дават възможност на крайните ползватели да направят по-добре информиран избор и позволяват на органите за пазарен надзор да проверяват дали продуктите съответстват на представената информация.

[...]

4. В делегираните актове се посочват по-специално:

[...]

б) стандартите или методите на измерване, които да се използват за получаване на информацията, посочена в член 1, параграф 1;

[...]

и) нивото на точност на данните върху етикетите и във фишовете;

й) датата за оценката и за евентуалното преразглеждане на делегирания акт, като се отчита темпът на техническия напредък“.

6 Член 11 от тази директива, озаглавен „Упражняване на делегирането“, гласи в параграф 1:

„Правомощията да приема делегираните актове, посочени в член 10, се предоставят на Комисията за срок от пет години, считано от 19 юни 2010 г. Комисията изготвя доклад относно делегираните правомощия не по-късно от шест месеца преди края на петгодишния срок. Делегирането на правомощията се подновява автоматично за срокове с еднаква продължителност, освен ако Европейският парламент или Съветът [на Европейския съюз] не го оттеглят в съответствие с член 12“.

Обстоятелствата, предхождащи спора

7 По силата на делегираното ѝ с Директива 2010/30 правомощие Комисията приема спорния регламент за целите на прилагането на тази директива по отношение на енергийното етикетиране на прахосмукачки. Тя възприема съответно метод за изпитване, който позволява да се измерват в частност енергийната ефективност на прахосмукачките и

коэффициентът им на събиране на прах, като изпитването се извършва с празен събирателен съд за прах в началото на изпитванията за засмукване върху различни видове повърхности (наричано по-нататък „изпитването с празен събирателен съд“).

- 8 Първият жалбоподател е производител на особен вид прахосмукачки, наричани „циклонни“, чиято енергийна ефективност била по-висока от тази на други видове прахосмукачки. Тази ефективност била подценена поради възприетия от Комисията метод за изпитване, тъй като при този метод нямало как да се отчете фактът, че с постепенното запълване на събирателния съд за прах ефективността на другите видове прахосмукачки намалява. С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 7 октомври 2013 г., този жалбоподател иска отмяна на въпросния регламент, като по-специално твърди, че Комисията не е била компетентна да възприеме такъв метод за изпитване. В това отношение той поддържа, че този метод не отчита ефективността на прахосмукачката „при употреба“, както изисква член 10, параграф 1 от Директива 2010/30. Въпросната жалба е отхвърлена с решение от 11 ноември 2015 г., Dyson/Комисия (T-544/13, EU:T:2015:836).
- 9 Вследствие на подадената от първия жалбоподател жалба до Съда това решение е отменено с решение от 11 май 2017 г., Dyson/Комисия (C-44/16 P, наричано по-нататък „решението по жалбата до Съда“, EU:C:2017:357), и делото е върнато на Общия съд, за да се произнесе по някои аспекти на жалбата за отмяна: от една страна, по първата част на първото основание за отмяна, а именно липсата на компетентност на Комисията да възприеме въпросния метод за изпитване, и от друга страна, по третото основание за отмяна, а именно нарушение на принципа на равно третиране.
- 10 С влязло в сила решение от 8 ноември 2018 г., Dyson/Комисия (T-544/13 RENV, наричано по-нататък „отменителното съдебно решение“, EU:T:2018:761), Общият съд приема, че Комисията е пренебрегнала основен аспект на оправомощаването с Директива 2010/30, а именно че предоставяната на потребителите информация трябва да се отнася до енергийната ефективност на уредите „при употреба“. Поради това той отменя спорния регламент, без да разгледа третото основание за отмяна.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 11 С искова молба, подадена в секретариата на Общия съд на 21 февруари 2019 г., първият и останалите жалбоподатели в настоящото производство, които са икономически свързани, предявяват иск за обезщетение за вредите, които твърдят, че са претърпели поради незаконосъобразността на спорния регламент. Те поддържат по същество, че Комисията е допуснала няколко достатъчно съществени нарушения на правна норма, имаща за цел да се предоставят права на частноправните субекти, които нарушения са основание за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза, а именно нарушения на член 10, параграф 1 от Директива 2010/30, на принципа на равно третиране, на принципа на добра администрация и на задължението за полагане на дължимата грижа, и накрая, на правото да се упражнява професионална дейност.
- 12 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля иска на жалбоподателите в настоящото производство и ги осъжда да заплатят съдебните разноски, като преценява, че нито една от твърдените незаконосъобразности, доколкото са приети за доказани, не представлява достатъчно съществено нарушение на посочената правна норма.

- 13 Всъщност, първо, що се отнася до нарушаването на правомощията, предоставени на Комисията с член 10, параграф 1 от Директива 2010/30, Общият съд най-напред констатира, че Комисията не разполага с никаква свобода на преценка, но отбелязва, че тази констатация не е достатъчна, за да се направи извод за наличието на достатъчно съществено нарушение на въпросната разпоредба, и че трябва да се вземат предвид и сложността на урежданите положения, трудностите при прилагането или тълкуването на текстовете, степента на яснота и прецизност на нарушената норма и умишленият или неизвиним характер на допуснатата грешка (обжалваното съдебно решение, т. 36—38). Преценявайки с оглед на тези различни аспекти контекста, в който е допусната незаконосъобразността, Общият съд съответно констатира наличието на трудности при тълкуването и прилагането предвид степента на яснота и прецизност на член 10, параграф 1 от Директива 2010/30, и по-общо на тази директива, взета като цяло (обжалваното съдебно решение, т. 45 и 97), както и наличието на редица обстоятелства, сочещи, че грешката е извинима и че урежданите проблеми се отличават с техническа сложност (обжалваното съдебно решение, т. 97). Въз основа на това той приема, че една действаща разумно и с дължимата грижа администрация може да прецени, че се излага на риск, ако възприеме основан на използването на пълен събирателен съд метод за изпитване, при който изпитването продължава до запълването на събирателния съд до определено ниво, вместо метод за изпитване с празен събирателен съд, и следователно че Комисията не е нарушила явно и сериозно границите, наложени на правото ѝ на преценка (обжалваното съдебно решение, т. 97).
- 14 Второ, що се отнася до твърдението за нарушение на принципа на равно третиране с оглед на вида прахосмукачки, произвеждани от различните засегнати икономически оператори, Общият съд отбелязва, че наличието на основателни съмнения относно научната валидност и относно точността на резултатите, които могат да се получат чрез метода за изпитване по точка 5.9 от хармонизирания стандарт EN 60312-1:2013, приет от Европейския комитет за стандартизация в електротехниката (Cenelec) (наричан по-нататък „стандартът Cenelec“), е достатъчно, за да се приеме, че независимо от каквато и да било обективна разлика между „циклонните“ и другите видове прахосмукачки, възприемайки метода за изпитване с празен събирателен съд, Комисията не е нарушила явно и сериозно границите на правото си на преценка, нито е допуснала достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране (обжалваното съдебно решение, т. 110 и 111).
- 15 Трето, що се отнася до твърдението за нарушение на принципа на добра администрация и на задължението за полагане на дължимата грижа, Общият съд приема, че Комисията не е допуснала такова нарушение, че не е доказано неизпълнение от нейна страна на задължението ѝ за безпристрастност или пък злоупотреба с процесуални права, нито в крайна сметка нарушение на принципа на добра администрация (обжалваното съдебно решение, т. 117), и при всички положения, че тя не е нарушила явно и сериозно границите на правото си на преценка, нито е допуснала достатъчно съществено нарушение на принципа на добра администрация, по съображения, аналогични на възприетите по отношение на първите две твърдени незаконосъобразности (обжалваното съдебно решение, т. 118).
- 16 Накрая, четвърто, що се отнася до твърдението за нарушение на правото да се упражнява професионална дейност, Общият съд приема, че не е доказано никакво нарушение на свободата на стопанска инициатива или на правото на собственост (обжалваното съдебно решение, т. 130) и че в останалата си част доводите на ищците следва да се отхвърлят по същите съображения, доколкото по същество са идентични с изложените във връзка с

другите три твърдени незаконосъобразности, що се отнася до валидността на избора да не се възприеме методът за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec (обжалваното съдебно решение, т. 131).

Производството пред Съда и исканията на страните в това производство

17 Жалбоподателите искат от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да признае за установено, че Комисията е допуснала достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза,
- да върне на Общия съд делото за ново разглеждане в останалата му част, и
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производствата пред Съда и пред Общия съд.

18 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли жалбата и
- да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

19 Жалбоподателите посочват седем основания за обжалване.

20 Първите четири се отнасят до извода на Общия съд, че нарушението на член 10, параграф 1 от Директива 2010/30 не представлява достатъчно съществено нарушение на норма от правото на Съюза, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти. Петото, шестото и седмото основание се отнасят до изводите на Общия съд, че твърдените нарушения съответно на принципа на равно третиране, на принципа на добра администрация и на задължението за полагане на дължимата грижа, и накрая, на свободата на стопанска инициатива не са достатъчно съществени.

По първото основание, а именно липса на мотиви, незачитане на силата на пресъдено нещо и погрешен метод при разглеждането на понятието „достатъчно съществено нарушение“ във връзка с преценката нарушен ли е член 10, параграф 1 от Директива 2010/30

21 Първото основание по същество се състои от две части, като първата е свързана с непроизнасянето по изтъкнатото от жалбоподателите твърдение и с незачитането на силата на пресъдено нещо на отменителното съдебно решение, а втората — с несъобразяването с понятието „достатъчно съществено нарушение“ и с липсата на мотиви.

По първата част

– Доводи на страните

- 22 По първата част на първото основание, която е насочена срещу точка 52 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите поддържат, от една страна, че Общият съд не се е произнесъл по изтъкнатото от тях в подкрепа на иска им за обезщетение за вреди твърдение, че с възприемането на метод за изпитване с празен събирателен съд Комисията е пренебрегнала основен аспект на съдържащото се в Директива 2010/30 оправомощаване и че това обстоятелство е достатъчно, за да се констатира достатъчно съществено нарушение на норма от правото на Съюза, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти, което нарушение е основание за ангажирането на отговорността на Съюза.
- 23 Всъщност Общият съд приел, че за да се произнесе по това твърдение с оглед на точка 68 от решението по жалбата до Съда, е било необходимо да определи дали Комисията е можела — без да допусне явно и сериозно нарушение на границите на правото на преценка, с което разполага в това отношение — да изключи метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec поради съмнения относно научната валидност на получените чрез този метод резултати и относно точността на информацията, предоставяна на потребителите въз основа на тях. Според жалбоподателите обаче въпросното твърдение се отнасяло единствено до невъзможността Комисията да възприеме метод за изпитване с празен събирателен съд.
- 24 От друга страна, Общият съд не зачел силата на пресъдено нещо на отменителното съдебно решение. Всъщност с това решение, в което именно се извеждат последиците от точка 68 от решението по жалбата до Съда, Общият съд приел, че избирането на метод за изпитване с празен събирателен съд само по себе си представлява нарушение на основен аспект на Директива 2010/30 и че следователно не е нужно да се произнася по наличието на научно валидни методи за изпитване с пълен събирателен съд.
- 25 Комисията оспорва основателността на тези две оплаквания.

– Съображения на Съда

- 26 В точки 36—38 от обжалваното съдебно решение Общият съд е констатирал, че „Комисията не разполага с никаква свобода на преценка, която да ѝ позволява да превиши предоставените ѝ с оправомощителния акт правомощия, като делегираните [й] правомощия трябва във всички случаи да се упражняват при спазване на основните аспекти на оправомощителния акт“, но че същевременно „липсата на свобода на преценка не е достатъчна, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза“, и съответно трябва да се определи дали Комисията „е допуснала достатъчно съществено нарушение на задължението за съобразяване с основния аспект на оправомощителния акт, а именно изискването по член 10, параграф 1 от Директива 2010/30, [и за целта] да се вземат предвид сложността на урежданите положения, трудностите при прилагането или тълкуването на текстовете, степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма и умишления[т] или неизвиним характер на допуснатата грешка“.

- 27 Именно в този контекст в точка 52 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил, че „[с]амо явно и сериозно нарушение на границите на правото на преценка, с което Комисията разполага в това отношение, може да ангажира отговорността на Съюза“, като изразът „в това отношение“ се отнася до решението на Комисията „да не използва метода за изпитване [по] точка 5.9 от стандарта Cenelec предвид съмненията относно научната валидност на получените резултати и точността на предоставяната на потребителите информация“.
- 28 Следователно точка 52 от обжалваното съдебно решение има отношение към проверката, която е направил Общият съд в точка 38 и сл. от това решение, за да определи дали Комисията е допуснала достатъчно съществено нарушение на задължението за съобразяване с основния аспект на оправомощителния акт, а именно изискването предоставяната на потребителите информация да се отнася до енергийната ефективност на уредите „при употреба“, и по-конкретно има отношение към преценката, в точка 46 и сл. от посоченото решение, за сложността на урежданото положение и за умишления или неизвиним характер на допуснатата от Комисията грешка. Следователно тази точка 52 не може да се разбира в смисъл, че се признава наличието на свобода на преценка, която Общият съд изрично е изключил в точка 36 от обжалваното съдебно решение, а представлява отправна точка за проверка на изводите, които Комисията е направила и въз основа на които е възприела метод за изпитване с празен събирателен съд вместо метод за изпитване с пълен събирателен съд и съответно е допуснала установената в отменителното съдебно решение незаконосъобразност.
- 29 В това отношение Общият съд е посочил, че тази незаконосъобразност може да се квалифицира като достатъчно съществено нарушение само ако при проверката на всички конкретни обстоятелства се установи, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката предвид правото на преценка, с което обикновено разполага, когато извършва анализи и взема решения от техническо естество.
- 30 След тази проверка той е приел в точка 97 от обжалваното съдебно решение, че предвид по-специално техническата сложност на урежданите проблеми „Комисията не е нарушила явно и сериозно границите, наложени на правото ѝ на преценка“, а в точка 99 от посоченото решение — че не е изпълнено условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, а именно нарушението на правната норма да е достатъчно съществено.
- 31 От изложените по-горе съображения следва, от една страна, че Общият съд се е произнесъл по твърдението, че несъобразяването на Комисията с основния аспект на оправомощителния акт, а именно забраната да се възприема метод за изпитване с празен събирателен съд, е достатъчно, за да е налице „достатъчно съществено нарушение“, като съответно е направил противоположен извод и е посочил причините за този извод. Следователно в това отношение Общият съд не е нарушил задължението си за мотивиране.
- 32 От друга страна, Общият съд не е нарушил силата на пресъдено нещо на отменителното съдебно решение, като е разгледал фактическите обстоятелства около грешката, която Комисията е допуснала, пренебрегвайки основния аспект на оправомощителния акт, а именно съдържащия се в член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30 критерий, свързан с „информацията [...] за консумацията на енергия [...] при употреба“, за да определи дали тази грешка представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти.

- 33 Всъщност Общият съд е приел като изходна постановка за съжденията си произтичащата от посоченото решение констатация, че Комисията не разполага с никаква свобода на преценка, която да ѝ позволява да превиши предоставените ѝ правомощия, като същевременно по отношение на понятието „достатъчно съществено нарушение“ е направил преценка, различна от извършената във връзка с жалбата за отмяна, по която по-рано се е произнесъл.
- 34 Ето защо следва да се приеме, че в първата си част първото основание не е налице.

По втората част

– Доводи на страните

- 35 Жалбоподателите твърдят най-напред, че Общият съд неправилно е приложил правото, като е приел в точка 82 от обжалваното съдебно решение, че релевантният въпрос е дали Комисията е допуснала явно и сериозно нарушение на границите, наложени на правото ѝ на преценка, като е предпочела метод за изпитване, основан на използването на празен вместо пълен събирателен съд. Съответно, за да прецени дали допуснатата от Комисията грешка е извинима, Общият съд приел, че последната е имала алтернативата да избира между метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec и метода за изпитване с празен събирателен съд. Жалбоподателите обаче подчертават, че такъв избор не е съществувал, тъй като Комисията не е можела да използва последния метод. Всъщност Комисията можела да прибегне до всеки друг метод за изпитване с пълен събирателен съд или да поеме инициативата да предложи изменение на Директива 2010/30, което да премахне изискването информацията да отчита консумацията на даден продукт „при употреба“.
- 36 По-нататък, обжалваното съдебно решение било опорочено поради липса на мотиви, доколкото Общият съд приел, че въпросът за научната валидност на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec е решаващ, без да дава повече обяснения и въпреки че Комисията не доказала, че към момента на настъпване на разглежданите факти е имала съмнения относно тази валидност.
- 37 Накрая, жалбоподателите твърдят изопачаване на доказателствата и нарушение на правилата относно тежестта на доказване, като препращат към съображенията, изложени в това отношение във връзка с четвъртото основание.
- 38 Комисията оспорва основателността на тези твърдения.

– Съображения на Съда

- 39 В точка 46 и сл. от обжалваното съдебно решение, когато преценява дали нарушението на правото на Съюза, обосновало отмяната на спорния регламент, може да се квалифицира като достатъчно съществено с оглед на сложността на урежданото положение и на умишления или неизвиним характер на допуснатата грешка, Общият съд е разгледал контекста, в който Комисията е допуснала грешката, състояща се във възприемането на метод за изпитване с празен, вместо с пълен събирателен съд, като е взел предвид конкретните обстоятелства около подготовката и приемането на спорния регламент, и по-специално работата по определянето на метода за изпитване, тоест факторите, които според него тя всъщност е взела под внимание. Следователно в точка 82 от това решение

Общият съд не се е опитал да даде изчерпателна представа за възможностите на разположение на Комисията, а просто е преценил дали в конкретния контекст на приемане на спорния регламент Комисията е допуснала достатъчно съществено нарушение на съответната правна норма.

- 40 Следователно първото твърдение, а именно за неправилност на констатацията на Общия съд, че Комисията е била изправена пред двоичен избор, е резултат от неточен прочит на обжалваното съдебно решение.
- 41 Що се отнася до второто твърдение, в точка 82 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че „въпросът дали методът за изпитване [по] точка 5.9 от стандарта Cenelec е научно и технически обоснован, не е релевантен в случая“. Жалбоподателите съответно нямат основание да упрекуват Общия съд, че не е мотивирал в достатъчна степен гледището, че въпросът за научната валидност на този метод за изпитване е бил решаващ.
- 42 Накрая, следва да се констатира, че твърденията на жалбоподателите за изопачаване на доказателствата и за нарушаване на правилата относно тежестта на доказване не са придружени, що се отнася до настоящото основание, от необходимите уточнения, за да се прецени основателността им.
- 43 От гореизложеното следва, че първото основание не е налице и във втората си част, а следователно и в своята цялост.

По второто основание, а именно несъобразяване с понятието „достатъчно съществено нарушение“ във връзка с преценката нарушен ли е член 10, параграф 1 от Директива 2010/30

Доводи на страните

- 44 Във връзка с второто основание жалбоподателите поддържат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е приел, че фактът, че нарушената норма не предоставя никаква свобода на преценка на Комисията, е от основно и решаващо значение за извода, че е налице достатъчно съществено нарушение. Те обосновават наличието на това основание с пет контекстуални фактора, които смятат за единствено решаващи, а именно, първо, факта, че критерият, според който информацията трябва да се отнася до консумацията на продукта при употреба, е основен аспект на Директива 2010/30 и е посочен с цел ограничаване на правото на преценка на Комисията, второ, важността на преследваната с тази директива цел за опазване на околната среда, трето, съществения характер на посочения критерий за постигането на тази цел, четвърто, факта, че Комисията била наясно, че възприетият метод за изпитване е заблуждаващ, и пето, невъзможността за производителите да допълват с друга информация предоставяната с енергийните етикети.
- 45 Във всички случаи, дори да се предположи, че и други фактори, като например наличието на тълкувателни трудности или сложността на нормативната уредба, са били релевантни, Общият съд трябвало да ги претегли спрямо неизпълнението на критерий, който не оставя никаква свобода на преценка и не може да бъде изместен от други съображения.
- 46 Комисията оспорва наличието на това основание.

Съображения на Съда

- 47 Следва да се припомни, че едно от необходимите условия за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза по член 340, втора алинея ДФЕС е изискването да е налице достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти (решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 48 Такова нарушение се констатира, когато е налице явно и значително неспазване от страна на съответната институция на ограниченията, които са наложени на нейното право на преценка (решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 49 Съответно установяването на такова неспазване предполага констатирането на нередност, която при аналогични обстоятелства не би допуснала една действаща разумно и с дължима грижа администрация (решение от 10 септември 2019 г., *HTTS/Съвет*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, т. 43).
- 50 За да се определи дали нарушението на норма от правото на Съюза трябва да се счита за достатъчно съществено, следва да се вземат предвид областта, условията и контекстът, в които действа институцията (вж. в този смисъл решение от 4 април 2017 г., *Омбудсман/Staelen*, C-337/15 P, EU:C:2017:256, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 51 Факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, както и обхватът на свободата на преценка, която тази норма предоставя на органа на Съюза (решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 30 и цитираната съдебна практика), сложността на урежданото положение, трудностите при прилагането или тълкуването на текстовете (решение от 19 април 2007 г., *Holcim (Deutschland)/Комисия*, C-282/05 P, EU:C:2007:226, т. 50 и цитираната съдебна практика) и извинимият или неизвинимият характер на евентуалната грешка при прилагане на правото (решение от 4 декември 2003 г., *Evans*, C-63/01, EU:C:2003:650, т. 86 и цитираната съдебна практика).
- 52 От практиката на Съда, припомнена в точки 48—51 от настоящото решение, следва, както отбелязва и генералният адвокат в точка 91 от заключението си, че обхватът на свободата на преценка, която нарушената правна норма предоставя на органа на Съюза, е само един от факторите, които трябва да се вземат предвид, за да се определи дали този орган е допуснал достатъчно съществено нарушение на тази норма. Макар да е релевантен фактор, който трябва да се преценява във всички случаи, липсата на предоставена с нарушената разпоредба свобода на преценка не означава непременно, че нарушението е достатъчно съществено.
- 53 Всъщност в зависимост от обстоятелствата на конкретния случай могат да се вземат предвид и други фактори предвид контекста, в който е допуснато констатираното нарушение. Така неспазването на правна норма, която не предоставя никаква свобода на преценка на съответния орган, може предвид обстоятелствата да не изглежда явно и следователно достатъчно съществено, по-специално ако се дължи на грешка при прилагане на правото, която е извинима предвид трудностите при тълкуването на съдържащия тази норма текст.

- 54 Следователно, макар в определени случаи самото нарушение на правото на Съюза да може да доведе до констатация за наличието на достатъчно съществено нарушение, когато нарушената норма е предоставяла на извършилия нарушението орган на Съюза само ограничена свобода на преценка или изобщо не е предоставяла такава, подобна констатация е допустима само въз основа на проверка на всички обстоятелства около това нарушение, при която не се открива никакъв друг релевантен фактор, който би довел до изключване на извода за явно и значително неспазване на това ограничение на правото на преценка.
- 55 В точка 22 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред е разгледал въпроса дали Комисията разполага със свобода на преценка по отношение на спазването на изискването информацията да се отнася до консумацията на продукта при употреба, а в точка 36 от същото е констатирал, че това не е така. По-нататък, в точки 37 и 38 от него, той е приел по същество, че сама по себе си тази констатация не е достатъчна, за да се направи извод за наличието на достатъчно съществено нарушение на нарушената разпоредба, и е посочил съвкупност от фактори, които счита за релевантни, за да се произнесе по наличието на такова нарушение, а именно сложността на урежданите положения, трудностите при прилагането или тълкуването на текстовете, степента на яснота и прецизност на нарушената норма и умишления или неизвиним характер на допуснатата грешка. След това е взел предвид обстоятелствата по случая и е заключил в точка 97 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е нарушила явно и сериозно границите на правото си на преценка.
- 56 От съображенията, изложени в точки 53—55 от настоящото решение, следва, че Общият съд съответно не е допуснал грешка при прилагане на правото.
- 57 Освен това, видно от точка 54 от настоящото решение, преценката кои са релевантните фактори, за да се определи дали е налице достатъчно съществено нарушение, е преценка, която извън хипотезите на грешки при прилагане на правото може да се оспорва в производството по обжалване на съдебни актове на Общия съд само в случай на изопачаване. Във връзка с настоящото основание обаче жалбоподателите просто имплицитно противопоставят на факторите, взети предвид от Общия съд, други фактори, които според тях са били определящи.
- 58 От всички изложени по-горе съображения следва, че второто основание не е налице.

По третото основание, а именно несъобразяване с понятието „достатъчно съществено нарушение“ и незачитане на силата на пресъдено нещо предвид липсата на правна сложност

Доводи на страните

- 59 Това основание се отнася до точки 42, 43 и 45 от обжалваното съдебно решение. Първата част е свързана по същество с несъобразяването с понятието „достатъчно съществено нарушение“ на норма от правото на Съюза поради вземането предвид на обстоятелства, настъпили след приемането на спорния регламент, а втората част — с незачитането на силата на пресъдено нещо на отменителното съдебно решение.

- 60 На първо място, жалбоподателите поддържат, че Общият съд не е можел да се позовава на това как е протекло производството за отмяна на спорния регламент, за целите на преценката си дали са налице трудности при прилагането или тълкуването на текстовете, уреждащи приемането на този регламент. В допълнение те възразяват срещу начина, по който той е направил тази преценка.
- 61 Според тях, от една страна, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като е взел предвид обстоятелства, различни от тези, при които Комисията е действала към момента на приемането на спорния регламент, а никакви изводи не можело да се правят въз основа на последващи обстоятелства. От друга страна, фактът, че с решението по подадената до него жалба Съдът е върнал делото на Общия съд за ново разглеждане на жалбата за отмяна, не бил белег за правна сложност, тъй като в отменителното съдебно решение последният просто приел, че изборът на метод за изпитване с празен събирателен съд е в противоречие с оправомощителния акт и че твърдяната невъзможност да се използва метод за изпитване с пълен събирателен съд, е без значение в това отношение.
- 62 На второ място, в точка 68 от решението по жалбата до Съда не се посочвало, че за целите на произнасянето по жалбата за отмяна, доколкото тя се основава на нарушение на член 10, параграф 1 от Директива 2010/30, е нужно претегляне между задължението да се възприеме метод за изпитване, отразяващ действителните условия на употреба, и задължението за точност на резултатите от изпитването. Напротив, от отменителното съдебно решение следвало, че тези две задължения са кумулативни. Следователно изводът на Общия съд за наличието на тълкувателни трудности, свързани със сложността и неprecизността на релевантните разпоредби от тази директива, се дължал на незачитане на силата на пресъдено нещо на отменителното съдебно решение, както и на неправилно тълкуване на решението по жалбата до Съда.
- 63 Комисията оспорва наличието на това основание и в двете му части.

Съображения на Съда

- 64 Що се отнася до първата част на третото основание, следва да се припомни, че тъй като степента на същественост на допуснатото от съответната институция нарушение на правото на Съюза е неразделно свързана с това нарушение, тя не може да се преценява към различен момент от момента на извършване на нарушението. От това следва, че наличието на „достатъчно съществено нарушение“ задължително трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата, при които е действала институцията точно в този момент (решение от 10 септември 2019 г., HTTS/Съвет, C-123/18 P, EU:C:2019:694, т. 45 и 46).
- 65 Макар липсата или наличието на трудности при прилагането и тълкуването на текстовете, уреждащи приемането на акта, с който се нарушава норма от правото на Съюза, да трябва да се преценява с оглед на текста на съответната норма и обстоятелствата към момента на приемането на спорния акт, все пак няма пречка това да се направи чрез препращане към релевантна съдебна практика поради съдържащите се в нея указания (вж. по аналогия решение от 5 март 1996 г., Brasserie du pêcheur и Factortame, C-46/93 и C-48/93, EU:C:1996:79, т. 59). Може да става въпрос евентуално за указания, съдържащи се в решения, постановени след приемането на съответния акт, независимо дали те могат да разкрият липсата на трудности при тълкуването на текста, който е нарушен с този акт, като

- например решения, с които се констатира, че този текст представлява *acte clair*, или, напротив, наличието на такива трудности, като например решения, които изясняват обхвата на посочения текст, или решения, които му дават различни тълкувания.
- 66 В случая такава съдебна практика е съществувала, тъй като член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30 е била разпоредба от определящо значение в производството за отмяна на спорния регламент.
- 67 Ето защо Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 40—45 от обжалваното съдебно решение е счел за уместно да се позове по същество на решенията, постановени в отменителното производство (първо от Съда по жалба до него и после от Общия съд при връщане на делото за ново разглеждане), а следователно и на мотивите на решението по жалбата до Съда, отнасящи се до връщането на делото на Общия съд, и съответно да се произнесе дали спазването на член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30 поставя сложни въпроси и трудности при прилагането или тълкуването, предвид по-специално степента на яснота и прецизност на тази разпоредба, що се отнася до обхвата на израза „при употреба“.
- 68 Ето защо следва да се приеме, че в първата си част третото основание не е налице.
- 69 Що се отнася до втората част на това основание, следва да се отбележи, че в точки 41—44 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал мотивите на отменителното съдебно решение в светлината на решението по жалбата до Съда. В това отношение в точка 42 от обжалваното съдебно решение той е подчертал, че от решението по жалбата до Съда следва, че трябва да се претеглят, от една страна, задължението да се възприеме изчислителен метод, който позволява измерване на енергийната ефективност на прахосмукачките в условия, възможно най-близки до действителните условия на употреба, което предполага събирателният съд на прахосмукачката да е запълнен до определено ниво, и от друга страна, изискванията, свързани с научната валидност на получените резултати и с точността на предоставяната на потребителите информация, което е наложило делото да му бъде върнато, за да се произнесе по наличието на нарушение на съответната разпоредба. По-нататък, в точки 43 и 44 от обжалваното съдебно решение Общият съд е констатирал, че в отменителното съдебно решение е тълкувал мотивите на решението по жалбата до Съда в смисъл, че това задължение и тези изисквания представляват две кумулативни условия, така че неизпълнението на първото е достатъчно, за да се констатира наличието на нарушение на тази разпоредба и съответно да се отмени спорният регламент.
- 70 В точка 45 от обжалваното съдебно решение Общият съд е стигнал до извода, че съгласно тези мотиви прилагането на член 10, параграф 1 от Директива 2010/30 в конкретния случай с прахосмукачките може да породи някои оценъчни различия, белег за тълкувателни затруднения, предвид степента на яснота и прецизност на тази разпоредба, и по-общо на Директива 2010/30 като цяло.
- 71 Общият съд съответно е зачел силата на пресъдено нещо на отменителното съдебно решение. Всъщност той не е основал преценката си само на това решение, а и на сравнението между съображенията, изложени в него, и съображенията, изложени в решението по жалбата до Съда. Доводът на жалбоподателите, че противно на приетото от Общия съд, съдебното решение, с което се отменя обжалваният регламент, показвало, че правният контекст не се отличава с някаква сложност, трябва да се отхвърли по същата причина, тъй като критикуваният извод се отнася не до преценката в самото това решение,

а до сравнението му с решението по жалбата до Съда. Освен това следва да се подчертае, че проверките, които Общият съд е направил, от една страна, в отменителното съдебно решение във връзка с жалба за отмяна и от друга страна, в обжалваното съдебно решение във връзка с иск за обезщетение, са от различно естество. Всъщност в отменителното съдебно решение той е трябвало да се произнесе единствено по наличието на нарушение на норма от правото на Съюза, а не по наличието на „достатъчно съществено нарушение“.

- 72 Поради това следва да се приеме, че третото основание не е налице и във втората си част, а следователно и в своята цялост.

По четвъртото основание, а именно несъобразяване в няколко отношения с понятието „достатъчно съществено нарушение“, що се отнася до оценъчния критерий, свързан със сложността на урежданите положения

- 73 Четвъртото основание, което по същество се състои от осем части, се свежда до несъобразяването в няколко отношения с понятието „достатъчно съществено нарушение“ на норма от правото на Съюза, що се отнася до оценъчния критерий, свързан със сложността на урежданите положения.

По първата част на четвъртото основание

– *Доводи на страните*

- 74 Жалбоподателите считат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 52 от обжалваното съдебно решение, че въпросът за научната валидност на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec е релевантен за целите на преценката на сложността на нормативния контекст. Всъщност, след като е установено, че Комисията е пренебрегнала основен аспект на Директива 2010/30, от правна гледна точка нямало смисъл да се проверява и дали Комисията е имала основателни съмнения относно този метод. В това отношение съжденията на Общия съд също били опорочени, тъй като той приел, че Комисията била изправена пред алтернативата да избира между неправилен метод за изпитване, доколкото същият се извършвал с празен събирателен съд, и метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec.

- 75 Комисията оспорва наличието на настоящото основание в тази му част.

– *Съображения на Съда*

- 76 Следва да се отбележи, че съгласно припомнената в точка 51 от настоящото решение съдебна практика сложността на урежданото положение е релевантен фактор за преценката дали нарушението на норма от правото на Съюза може да се квалифицира като достатъчно съществено.
- 77 Освен това следва да се подчертае, от една страна, че в точка 52 от обжалваното съдебно решение Общият съд изрично е посочил, че за да се произнесе по доводите на жалбоподателите, е необходимо да определи дали Комисията е можела да изключи използването на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec предвид съмненията относно научната валидност на получените резултати и точността на

предоставяната на потребителите информация. Всъщност от точки 46, 47, 49 и 50 от това решение следва, че според жалбоподателите използването на метод за изпитване с пълен събирателен съд не е особено сложно и че методът за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec е научно валиден, по-специално що се отнася до изискванията за точност, надеждност и възпроизводимост на измерванията.

- 78 От друга страна, от обжалваното съдебно решение, и по-конкретно от точки 19—42, 68, 70 и 83, е видно, че въпросът за възпроизводимостта на направените чрез метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec измервания, свързан с научната валидност на получените резултати и точността на предоставяната на потребителите информация, е важен елемент в производството по жалбата за отмяна, и то както преди, така и след изясняването с това решение на израза „при употреба“, съдържащ се в член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30. Всъщност този въпрос е обсъждан пред Общият съд в първата фаза на производството по тази жалба и от точки 68 и 70 от посоченото решение става ясно, че продължава да е релевантен.
- 79 Следователно Общият съд не е допуснал грешка, като е решил да прецени сложността на урежданото положение и съответно да вземе под внимание този въпрос.
- 80 Освен това от извода по първото основание следва, че твърдението на жалбоподателите, че Общият съд неправилно е приел, че Комисията е изправена пред алтернатива, почива на неточен прочит на обжалваното съдебно решение.
- 81 Ето защо следва да се приеме, че в първата си част четвъртото основание не е налице.

По втората и четвъртата част на четвъртото основание

– Доводи на страните

- 82 С втората част на четвъртото основание жалбоподателите твърдят изопачаване на доказателствата и нарушаване на правилата относно тежестта на доказване, както и липса на мотиви. Те поддържат, че Комисията не е доказала, че към момента на приемането на спорния регламент е имала, що се отнася до метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec, съмнения относно научната валидност на получените резултати и точността на предоставяната на потребителите информация. Съответно при липсата на доказателства в тази насока Общият съд не е имал основание да констатира в точка 52 от обжалваното съдебно решение наличието на такива съмнения. Той е упрекнат и в това, че не е посочил причината, поради която преценката на сложността на урежданото положение е зависела от отговора на въпроса „дали Комисията е отхвърлила научната валидност само на един начин на запълване“.
- 83 Във връзка с четвъртата част, която следва да се разгледа заедно с втората част, жалбоподателите поддържат, че в точка 60 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че член 7 от спорния регламент е релевантен елемент. Те твърдят най-напред изопачаване на този член, тъй като той не съдържа „изявление“ на Комисията относно неизползването на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec поради наличието на съмнения относно научната му валидност. Напротив, посоченият член

потвърждавал, че към момента на приемането на спорния регламент Комисията все още не била разгледала възможността да прибегне до методи за измерване с пълен събирателен съд.

- 84 По-нататък жалбоподателите твърдят, че като е взел предвид въпросния член 7, Общият съд се е произнесъл *ultra petita* и е нарушил правото им на защита предвид липсата на доказателства, че Комисията е извършила оценка на посочения метод за изпитване.
- 85 Комисията оспорва основателността на твърденията, изложени по втората и четвъртата част на четвъртото основание.

– *Съображения на Съда*

- 86 Що се отнася до втората част на четвъртото основание, следва да се отбележи, че в точка 60 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил следното:

„Видно от член 7 от [спорния регламент], Комисията е преценила предвид състоянието на техническите познания, че методът за изпитване [по точка 5.9 от стандарта Cenelec] не може да бъде възприет на основание член 10, параграф 4, буква б) от Директива 2010/30. Изключването на този метод трябва да се тълкува в смисъл, че за целите на преценката на енергийната ефективност на прахосмукачките Комисията имплицитно е преценила, че той не представлява измервателен и изчислителен метод, който е надежден, точен и възпроизводим, както изисква член 5 [от спорния регламент]. Съответно Комисията е предпочела да избере метод за изпитване, при който се използва празен събирателен съд и който, макар да отразява по-тесен обхват на употреба в сравнение с метода, при който се използва пълен събирателен съд, отговаря на критериите за надеждност, точност и възпроизводимост“.

- 87 С тези съображения Общият съд, от една страна, е посочил точно на кои фактори, произтичащи от самия спорен регламент, основава констатацията си, че Комисията има съмнения относно метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec, а вземането предвид на тези фактори не означава нарушение на правилата относно тежестта на доказване. От друга страна, в този смисъл той е мотивирал тази констатация и е посочил значението, отдадено на контекстуалните фактори, накарали Комисията да реши да изключи този метод, за да прецени сложността на урежданото положение — решение, което е довело до възприемането на метод, оказал се впоследствие неправомерен.
- 88 При все това във връзка с четвъртата част жалбоподателите най-напред твърдят, че съображенията в точка 60 от обжалваното съдебно решение са резултат от изопачаване на член 7 от спорния регламент.
- 89 Този член, на който Общият съд се е позовал в точка 60 от обжалваното съдебно решение, гласи следното:

„Комисията следва да преразгледа настоящия регламент с оглед на техническия напредък не по-късно от пет години след влизането му в сила. При преразглеждането следва да се оцен[и] по-специално [...] дали е възможно за годишната консумация на енергия, за събирането и обратното изпускане на прах да се използват измервания при отчасти пълен, а не празен събирателен съд за прах“.

- 90 Важно е да се отбележи, на първо място, че в посочената точка 60 Общият съд е искал не да перифразира текста на тази разпоредба, а да извлече от него насоки, както сочи изразът „видно от член 7 от [спорния] регламент“.
- 91 На второ място, тази точка е следствие от различни констатации относно Директива 2010/30, спорния регламент и публикувания в *Официален вестник на Европейския съюз* стандарт Senelec, съдържащи се в точки 55—58 от това решение, в рамките на които се вписват изложените по-долу съображения, както личи от израза „[в] това отношение“, с който започва точка 59 от посоченото решение.
- 92 Така, първо, Общият съд е отбелязал, че Директива 2010/30 задължава Комисията да използва хармонизирани стандарти и методи за измерване, за да определи правилата за изчисляване на съответните показатели, като например консумацията на енергия (обжалваното съдебно решение, т. 55). Второ, той се е позовал на спорния регламент, и по-точно на съображение 4 и на член 5, озаглавен „Методи на измерване“, съгласно които предоставяната информация трябва да е получена чрез прилагането на надеждни, точни и възпроизводими методи на измерване и изчисляване, съобразени с общопризнатите съвременни методи на измерване и изчисляване и с приложение VI към този регламент. В частност, е припомнил, че за целта в точка 1 от това приложение се визират хармонизираните стандарти, чиито номера са публикувани в Официален вестник, и се уточнява, че тези стандарти трябва да са съобразени с техническите определения, условия, формули и параметри, описани в това приложение (обжалваното съдебно решение, т. 56). Накрая, трето, Общият съд е споменал, че номерата на стандарта Senelec са публикувани в съобщение в Официален вестник, в което се уточнява, че точка 5.9 от този стандарт е изключена от съответните цитирани разпоредби, което е имало за последица, че за целите на прилагането на приложение VI към спорния регламент хармонизираният стандарт относно изчисляването на събирателната ефективност на прахосмукачките и годишната им консумация на енергия е бил определен въз основа на изпитвания с празен събирателен съд (обжалваното съдебно решение, т. 57 и 58).
- 93 От всичко, посочено в точки 90—92 от настоящото решение, следва, че насоките, които Общият съд е извел от член 7 от спорния регламент, поставил в техния контекст и изяснил, не са несъвместими с текста на този член.
- 94 Що се отнася до твърдението на жалбоподателите, че член 7 от спорния регламент може да се разбира в смисъл, че Комисията не е разгледала метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec към момента на приемането на спорния регламент, а е предвидила да го направи впоследствие, следва да се припомни, че обстоятелството, че даден материал от представената на Общия съд преписка може да е предмет на тълкуване, различно от възприетото от последния, не е достатъчно, за да се приеме, че е налице изопачаване (вж. в този смисъл решение от 29 октомври 2015 г., Комисия/АНКО, C-78/14 P, EU:C:2015:732, т. 55). Освен това следва да се отбележи, че употребата в този член на думата „перезглеждане“ и на израза „с оглед на техническия напредък“ прави малко вероятно тълкуването, предложено от жалбоподателите, а напротив, подкрепя тълкуването, направено от Общия съд.
- 95 Накрая, твърдението, че със съображенията в точка 60 от обжалваното съдебно решение Общият съд се е произнесъл *ultra petita* и в нарушение на правото на защита на жалбоподателите, трябва да се отхвърли, тъй като с тези съображения Общият съд просто е преценил значението на материал от представената му преписка. Всъщност следва да се

констатира, че спорният регламент по необходимост е централният елемент на иска за обезщетение, с който е сезиран Общият съд, и очевидно е част от материалите по тази преписка, както и че жалбоподателите са знаели за него и са могли да вземат отношение по него. Следователно задача на Общия съд е било да вземе предвид този регламент и евентуално да изведе от него насоките, които счита за полезни, за да прецени състоятелността на съответните позиции на страните относно фактическо обстоятелство, свързано със сложността на урежданото положение.

- 96 Ето защо следва да се приеме, че във втората и четвъртата си част четвъртото основание не е налице.

По третата част на четвъртото основание

– Доводи на страните

- 97 С третата част на четвъртото основание жалбоподателите оспорват отбелязването в края на точка 53 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е разполагала с петгодишен срок, считано от 19 юни 2010 г., за да приеме делегираните актове, предвидени в Директива 2010/30, в съответствие с член 11, параграф 1 от нея.
- 98 От една страна, жалбоподателите поддържат, че при преценката си за сложността на нормативната уредба Общият съд неправилно е взел предвид тази разпоредба, тъй като е приел, че създаваният от нея „времеви натиск“ е можел да оправдае приемането на спорния регламент, налагащ метод за изпитване с празен събирателен съд, въпреки че посочената разпоредба не поставяла никакъв императивен срок на Комисията.
- 99 От друга страна, констатацията на Общия съд, че този петгодишен срок, с който е разполагала Комисията, за да приеме спорния регламент, е оказал влияние върху поведението ѝ, е неправилен поради липсата на каквито и да било доказателства в това отношение.
- 100 Комисията оспорва наличието на настоящото основание в тази му част.

– Съображения на Съда

- 101 В точка 53 от обжалваното съдебно решение Общият съд просто е припомнил съдържанието на някои текстове от преамбюла и от постановителната част на Директива 2010/30, сред които и член 11, параграф 1 от нея, без да изведе някакво указание.
- 102 Следователно упрекът към Общия съд, че по този начин е приел, че въпросният член оказва „времеви натиск“ върху Комисията, налагайки ѝ да приеме спорния регламент в определен срок, почива на неточен прочит на тази точка.
- 103 Освен това, доколкото може да се приеме, че жалбоподателите имат предвид и съображенията в точка 95 от обжалваното съдебно решение, следва да се отбележи, че от самия текст на тази точка личи, че тези съображения са изложени за изчерпателност, след като в точка 94 от това решение Общият съд е стигнал въз основа на всички предходни съждения до извода, че Комисията е можела да прецени, без да превишава явно и сериозно границите на своето право на преценка, че методът за изпитване по точка 5.9 от стандарта

Senelec не е годен да гарантира научната валидност и точността на предоставяната на потребителите информация, и да избере като алтернатива метод за изпитване, който да отговаря на критериите за валидност и за точност на информацията.

- 104 Във всеки случай, Общият съд е имал основание да изложи посочените съображения, тъй като независимо от грешката при прилагане на правото, която е допуснала по отношение на условието по член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30, Комисията правилно е преценила, че е длъжна да приеме нормативна уредба относно прахосмукачките. Всъщност втората алинея от този параграф предвижда, че за всички продукти, които отговарят на критериите, изброени в параграф 2 от този член, сред които са и този вид продукти, е нужен делегиран акт на Комисията.
- 105 Ето защо в третата си част четвъртото основание не е налице.

По петата част на четвъртото основание

– Доводи на страните

- 106 Петата част на четвъртото основание съдържа две твърдения. На първо място, жалбоподателите по същество твърдят, че в точка 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил довода им относно упълномощаването на Senelec от Комисията. На второ място, те твърдят, че Общият съд не е мотивирал съдържащото се в точка 68 от това решение съждение, че въвеждането, за целите на изчисляването на енергийната ефективност, на метод за изпитване на събирателната ефективност, основан на използването на пълен събирателен съд, би създавало затруднения, нито им е дал възможност да вземат отношение по този въпрос.
- 107 Комисията оспорва основателността на тези твърдения.

– Съображения на Съда

- 108 В точка 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд се е позовал на доклад на Senelec, определен като окончателен, в който този орган отбелязва, че Комисията е решила да не предприема процедурата относно ефективността на събиране на прах от килими и от твърд под за целите на прилагането на спорния регламент. Общият съд е отбелязал, че макар този орган да посочва, че въпросната процедура е част от стандарта Senelec, същата се отнася до различни точки от този стандарт, които не са част от хармонизираните стандарти по точка 1 от приложение VI към този регламент. От това Общият съд е стигнал до извода, че доводите на жалбоподателите във връзка с тези точки са без значение при определянето дали Комисията е можела да изключи използването на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec, без явно и сериозно да наруши границите на правото си на преценка.
- 109 Първото твърдение на жалбоподателите по същество се свежда до това, че по този начин Общият съд е тълкувал неправилно изложението от тях довод, който те определят като „единствения довод на Dyson във връзка с мандат M353“.

- 110 Следва да се отбележи, че жалбоподателите не уточняват коя част или части от писмените им изявления са изопачени от Общия съд, и съответно не дават възможност на Съда да прецени основателността на доводите им.
- 111 Следователно първото твърдение трябва да се отхвърли като недопустимо.
- 112 Второто твърдение на жалбоподателите се свежда до това, че Общият съд не е мотивирал извода си в точка 68 от обжалваното съдебно решение, че въвеждането, за целите на изчисляването на енергийната ефективност, на метод за изпитване на събирателната ефективност на прахосмукачките, основан на използването на пълен събирателен съд, би създавало затруднения.
- 113 Следва обаче да се отбележи, че в точка 72 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил, че „една от трудностите, присъщи на метода за изпитване [по точка 5.9 от стандарта Cenelec], се дължи на необходимостта предварително да се определи какво представлява пълен събирателен съд“, а в точка 73 от това решение — че този метод „съдържа три възможни определения за това какво може да се разбира под „пълен събирателен съд“. По-нататък, в точки 75—79 от същото решение, той е споменал доклади за работата на Международната електротехническа комисия (IEC) и бележката, която предхожда описанието на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec — документи, предхождащи приемането на спорния регламент, които според Общия съд подкрепят твърдението на Комисията, че подходът, при който се възприемат три възможни определения за пълен събирателен съд, не е годен да осигури еднаквост и съпоставимост на резултатите, тъй като може да включва различни равнища на запълване в зависимост от прахосмукачките.
- 114 С тези съображения Общият съд е мотивирал надлежно съждението си в точка 68 от обжалваното съдебно решение.
- 115 Освен това жалбоподателите не твърдят, че Общият съд се е основал на данни, които не се съдържат в представената му преписка и по които те не са били в състояние да вземат отношение.
- 116 От това следва, че второто твърдение трябва да се отхвърли като неоснователно в своята цялост, а твърденията по петата част — да се отхвърлят като отчасти недопустими и отчасти неоснователни.

По шестата част на четвъртото основание

- 117 Шестата част на четвъртото основание съдържа седем твърдения.
- 118 На първо място, жалбоподателите твърдят, от една страна, че Общият съд е изопачил метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec, като е приел в точка 73 от обжалваното съдебно решение, че той съдържа три възможни определения за това какво следва да се разбира под „пълен събирателен съд“. Те поддържат, че този метод съдържа едно-единствено определение, придружено от три условия.
- 119 От друга страна, считат, че Общият съд няма основание за извода, че Комисията основателно е изключила въпросния метод с мотива, че той съдържал три крайни точки, при положение че Регламент (ЕС) № 666/2013 на Комисията от 8 юли 2013 година за

- прилагане на Директива 2009/125/ЕО на Европейския парламент и на Съвета по отношение на изискванията за екопроектиране за прахосмукачки (ОВ L 192, 2013 г., стр. 24) предвиждал, че изпитванията във връзка с експлоатационния срок на двигателя на прахосмукачките се извършват с пълен на 50 % събирателен съд, което представлявало вариант на същия метод и Комисията не поставила под съмнение неговата научна валидност.
- 120 Комисията оспорва основателността на това твърдение.
- 121 Следва да се отбележи, че оплакването за изопачаване на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec се основава на частичен прочит на съответния пасаж от обжалваното съдебно решение.
- 122 Всъщност, най-напред, в точка 72 от него Общият съд е посочил, че този метод се състои в измерване на събирателната ефективност на съответния уред в процеса на засмукване на изпитвателен прах, и то докато не бъде изпълнено едно от трите предвидени условия, а именно показател на прахосмукачката да покаже, че събирателният съд за прах трябва да бъде изпразнен или заменен, наблюдаваното налягане вътре в уреда да спадне с 40 % в сравнение с регистрираното в началото на изпитването налягане или количеството вкаран в уреда изпитвателен прах да достигне 100 грама на литър от „максимално използваемия обем“ на събирателния съд за прах. Едва след това в точка 73 от същото решение, пояснявайки, той е отбелязал, че въпросният метод „съдържа съответно три възможни определения за това какво може да се разбира под „пълен събирателен съд“. Това пояснение обаче, основано на израза „възможни определения“, не може да се приравни на тълкуване, което явно противоречи на съответния пасаж от точка 5.9 от посочения стандарт.
- 123 Що се отнася до втория довод, следва да се отбележи, че в точка 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил, че видовете мерки, предмет на спорния регламент и на Регламент № 666/2013, не са сравними, тъй като, за разлика от мерките за енергийна ефективност, предвиденото във втория регламент изпитване за издръжливост на двигателите не изисква да се изследва съотношението между събирателната ефективност и консумацията на енергия.
- 124 Поради това първото твърдение трябва да се отхвърли като неоснователно.
- 125 На второ място, жалбоподателите твърдят, че Общият съд е изопачил бележката, която предшества описанието на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec, с различни съображения, съдържащи се в точки 76—79 от обжалваното съдебно решение.
- 126 Комисията оспорва основателността на това твърдение.
- 127 Жалбоподателите отбелязват, че съответната бележка не съдържа някои данни, възпроизведени в свързаните с нея съображения в точки 77 и 78 от обжалваното съдебно решение. От прочита на тези точки обаче става ясно, че Общият съд не е искал да възпроизведе, било то преформулирайки ги, пасажите от тази бележка, а да посочи предмета ѝ и да изведе от тези пасажии някои практически последици във връзка с ползата от този метод с оглед на други фактори, които по-рано е установил. Освен това с посочените съображения Общият съд не е надхвърлил явно границите на разумната преценка на въпросната бележка.

- 128 Що се отнася до точка 79 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите само излагат неточната хипотеза, че в тази точка Общият съд отбелязал, че методът за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec е невалиден, въпреки че този съд просто перифразира пасаж от въпросната бележка, без въз основа на него да направи извод.
- 129 Поради това второто твърдение следва да се отхвърли като неоснователно.
- 130 На трето място, жалбоподателите твърдят, че в точка 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил доклада от февруари 2009 г. на предприятието AEA Energy & Environment, озаглавен „Report to the Commission, Preparatory studies for Eco-Design Requirements of EUPs (II), Lot 17 Vacuum Cleaners“.
- 131 Комисията оспорва основателността на това твърдение.
- 132 Следва да се отбележи, че преценявайки сложността на урежданото положение и умишления или неизвиним характер на допуснатата от Комисията грешка, Общият съд е приел в точка 82 от обжалваното съдебно решение, че релевантният въпрос е дали, като е предпочела метода за изпитване с празен събирателен съд пред метода за изпитване с пълен събирателен съд, Комисията явно и значително е нарушила границите, наложени на правото ѝ на преценка. С оглед на посочените в предходните точки от това решение обстоятелства Общият съд е приел също така, че макар да дава възможност да се оцени ефективността на прахосмукачките при условия на употреба, които са по-близки до нормалните в сравнение с тези при използването на празен събирателен съд, методът за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec поражда несигурност относно точността на предоставяната на потребителите информация. В точка 83 от посоченото решение той е добавил, че тази констатация се подкрепя и от други обстоятелства, изброени и коментирани от него в точки 84—91 от същото решение.
- 133 От това следва, че съображенията във връзка с тези други обстоятелства, включително съображенията в точка 85 от обжалваното съдебно решение, са изложени за изчерпателност.
- 134 Ето защо третото твърдение трябва да се отхвърли като безпредметно.
- 135 На четвърто място, жалбоподателите твърдят, че обжалваното съдебно решение е опорочено поради противоречие в мотивите.
- 136 Те изтъкват, че в точки 76—79 от това решение Общият съд е приел, че Комисията има съмнения относно научната валидност на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec, което било несъвместимо с изложеното в точки 81 и 82 от същото решение, а именно, от една страна, че „от естеството на стандартизационния процес следва, че включването на даден метод за изпитване в хармонизиран стандарт, като например стандарта Senelec, позволява да се презумира научната и техническата валидност на този метод“, и от друга страна, че „въпросът дали методът за изпитване [по точка 5.9 от стандарта Senelec] е научно и технически обоснован, не е релевантен в случая, тъй като Комисията не е поставила под съмнение това при приемането на [спорния] регламент“.
- 137 Комисията оспорва основателността на това твърдение.

- 138 Следва да се констатира, че това твърдение почива на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение. Всъщност точки 76—79 от него нямат обхвата, който жалбоподателите им дават, тъй като в тях Общият съд само е разгледал съдържанието на бележка от Senelec с оглед на трудността да се определи ниво на запълване на събирателния съд на прахосмукачката, което може да служи като референтна стойност при измерването на ефективността ѝ, както се отбелязва в точки 72 и 73 от посоченото решение.
- 139 Ето защо четвъртото твърдение трябва да се отхвърли като неоснователно.
- 140 На пето място, жалбоподателите твърдят, че в точки 75 и 87 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправомерно е взел предвид документи, за които Комисията е признала, че не са били достояние на службите ѝ, натоварени с изготвянето на съответната правна уредба. В това отношение те се позовават на точки 5—15 от писмената защита, представена от Комисията в производството пред Общия съд.
- 141 Комисията оспорва основателността на това твърдение.
- 142 В точка 15 от писмената си защита в производството пред Общия съд Комисията е отбелязала, че „[п]осочените по-горе обстоятелства са довели [...] до приемането [...] на [спорния] регламент“. Документите, споменати в точки 75 и 87 от обжалваното съдебно решение, не са сред тях.
- 143 Следва обаче да се отбележи, че противно на поддържаното от жалбоподателите, изявлението в точка 15 от писмената защита не означава, че към момента на приемането на спорния регламент на службите на Комисията са били известни само обстоятелствата, посочени в предходните точки от тази защита. Така например не би могло да се приеме, че Комисията не е знаела за възложения от нея анализ на въздействието или за организираните от нея с оглед на приемането на този регламент консултации, въпреки че анализът и консултациите не са споменати в съответния пасаж от въпросното становище.
- 144 Следователно петото твърдение, което почива на погрешна изходна постановка, трябва да се отхвърли като неоснователно.
- 145 На шесто място, жалбоподателите твърдят, че в точки 86—91 от обжалваното съдебно решение Общият съд е взел предвид обстоятелства, които са ирелевантни, тъй като са настъпили след приемането на спорния регламент.
- 146 Комисията оспорва основателността на това твърдение.
- 147 Трябва да се отбележи, че това твърдение се отнася — както следва от точки 132 и 133 от настоящото решение — до мотиви, които Общият съд е изложил в обжалваното съдебно решение за изчерпателност и само с цел да потвърди съображенията, които по-рано е развил въз основа на данни относно обстоятелствата, при които Комисията е действала към момента на приемането на спорния регламент.
- 148 Следователно шестото твърдение трябва да се отхвърли като безпредметно.
- 149 На седмо и последно място, жалбоподателите твърдят, че Общият съд е изопачил доказателствата и е изложил противоречиви мотиви, тъй като в точка 82 от обжалваното съдебно решение е констатирал, че към момента на приемането на спорния регламент

Комисията е преценила и отхвърлила научната валидност на метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec. От една страна обаче, тази констатация не била подкрепена с никакво доказателство. От друга страна, в началото на същата точка Общият съд приел, че Комисията не е поставила под съмнение научната валидност на този метод.

150 Комисията оспорва основателността на това твърдение.

151 Точка 82 от обжалваното съдебно решение гласи следното:

„[...] въпросът дали методът за изпитване по точка 5.9 от стандарта Cenelec е научно и технически обоснован, не е релевантен в случая, тъй като Комисията не е поставила под съмнение това при приемането на [спорния] регламент, а е преценила по същество, че този метод за изпитване е неподходящ за целите на оценяването на енергийната ефективност на прахосмукачките от гледна точка на критериите за надеждност, точност и възпроизводимост. [...]“.

152 Налага се изводът, че с тези съждения Общият съд не е приел, че Комисията е отхвърлила научната валидност на този метод, така че твърдението на жалбоподателите почива на погрешна изходна постановка.

153 Следователно седмото твърдение е неоснователно и поради това трябва да се отхвърли, както и всички твърдения по шестата част на четвъртото основание.

По седмата част на четвъртото основание

– Доводи на страните

154 Със седмата част на четвъртото основание, която се отнася до точка 92 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите поддържат, че Общият съд се е произнесъл *ultra petita*, като е приел, че правната уредба относно етикетирането на прахосмукачките не е сравнима с тази относно етикетирането на други домакински електроуреди, което увеличавало сложността на урежданото положение. Всъщност Комисията не твърдяла, че единствени прахосмукачките създават затруднения по отношение на симулацията на запълване. Освен това Общият съд не мотивирал тази преценка, нито позволил на жалбоподателите да вземат отношение по този въпрос.

155 Комисията оспорва наличието на настоящото основание в тази му част.

– Съображения на Съда

156 Точка 92 от обжалваното съдебно решение гласи следното:

„Тези трудности, присъщи на техниката и на начина на използване на прахосмукачките, позволяват също така да се отхвърли доводът на жалбоподателите, че Комисията не е била изправена пред сложна ситуация, тъй като вече е имала повод да приеме, за целите на енергийното етикетиране, изпитателни стандарти, отразяващи нормалните условия на използване на електрически уреди за домашна употреба като фурни, перални, сушилни и бойлери“.

- 157 От използваната от Общия съд формулировка личи, от една страна, че съображенията, които той е посочил в тази точка, са в отговор на довод на жалбоподателите, и от друга страна, че той е препратил към вече изложените от него констатации, свързани с особеностите на прахосмукачките в сравнение със споменатите в тази точка други продукти, в частност, що се отнася до променливото ниво на запълване на събирателния съд и сложността да се разработи метод за изпитване, който да отчита тази променливост и същевременно да е възпроизводим.
- 158 Общият съд съответно нито се е произнесъл *ultra petita*, нито е нарушил правото на защита на жалбоподателите. Освен това той надлежно се е мотивирал при отхвърлянето на довода им.
- 159 Ето защо следва да се приеме, че в седмата си част четвъртото основание не е налице.

По осмата част на четвъртото основание

– Доводи на страните

- 160 Осмата и последна част на четвъртото основание е свързана с липсата на отговор на довода на жалбоподателите, че във връзка с Регламент № 666/2013 Комисията е възприела метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec, а във връзка със спорния регламент го е отхвърлила. В това отношение жалбоподателите поддържат, че тези два регламента подчиняват методите за изпитване на едно и също изискване за научна валидност, така че възприемайки метода за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec във връзка с Регламент № 666/2013, Комисията признала научната му валидност. Общият съд обаче просто приел, че жалбоподателите не са имали основание да правят аналогия между посочените регламенти, предвид съществуващите различия между мерките за енергийна ефективност и изпитванията за издръжливост, и съответно не отговорил на довода им.
- 161 Комисията оспорва наличието на настоящото основание в тази му част.

– Съображения на Съда

- 162 Следва да се припомни, че в точка 82 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че противно на поддържаното от жалбоподателите, въпросът дали методът за изпитване по точка 5.9 от стандарта Senelec е научно обоснован, не е релевантен в случая. С тези съображения Общият съд при всички положения е отговорил на довода на жалбоподателите, така както те го представят в настоящото производство по обжалване.
- 163 Поради това следва да се приеме, че четвъртото основание не е налице и в осмата си част, а следователно и в своята цялост.

По петото, шестото и седмото основание, а именно несъобразяване с понятието „достатъчно съществено нарушение“ във връзка с преценката нарушени ли са принципът на равно третиране, принципът на добра администрация и

задължението за полагане на дължимата грижа, както и свободата на стопанска инициатива

Доводи на страните

- 164 С петото, шестото и седмото основание жалбоподателите оспорват преценката на Общия съд, че не представляват „достатъчно съществени нарушения“ незаконосъобразностите, които те твърдят в подкрепа на иска си за обезщетение за вреди наред с неспазването на член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30. Тези други незаконосъобразности се изразяват съответно в нарушение на принципа на равно третиране, в нарушение на принципа на добра администрация и на задължението за полагане на грижа, както и в нарушение на свободата на стопанска инициатива.
- 165 Комисията оспорва наличието на тези основания.

Съображения на Съда

- 166 Трите описани съответно в точки 102 и 109, точка 113 и точка 120 от обжалваното съдебно решение основания на иска за обезщетение, свързани с твърдените нарушения на принципите на равно третиране и на добра администрация, на задължението за полагане на грижа и на свободата на стопанска инициатива, се коренят във факта, че Комисията е решила да прибегне до метод за изпитване с празен, а не с пълен събирателен съд, в нарушение на основен аспект на Директива 2010/30, като тези други нарушения са последици от нарушението на член 10, параграф 1, трета алинея от тази директива. Следователно произтичат от същия контекст като нарушението на последната разпоредба.
- 167 При произнасянето по всяко от тези три основания Общият съд по-специално се е позовал изцяло или отчасти на преценката си относно нарушението на член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30, а именно че същото не представлява достатъчно съществено нарушение на разпоредба на правото на Съюза — преценка, която безуспешно е оспорвана във връзка с първите четири основания за обжалване.
- 168 Както следва от точки 50 и 51 от настоящото решение, констатацията за наличие на достатъчно съществено нарушение на норма от правото на Съюза, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти, е обусловена от релевантните обстоятелства, разгледани в контекста, в който е допуснато това нарушение.
- 169 В случая обаче, след като обстоятелствата, изтъкнати в подкрепа на основанията на иска за обезщетение — към които основания отношение имат петото, шестото и седмото основание за обжалване — са свързани с незаконосъобразния избор на Комисията в рамките на спорния регламент, фактическият контекст на твърдените в исковата молба отделни незаконосъобразности от страна на Комисията по същество е един и същ. От това следва, че оспорваната във връзка с настоящите основания преценка на Общия съд — че нарушенията, в които Комисията е упреknата, които са различни от нарушението на член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30, но произтичат от него, също не са достатъчно съществени — във всички случаи е надлежно обоснована с извода му, че нарушението на член 10, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/30 не е достатъчно съществено.

- 170 Следователно петото, шестото и седмото основание не са налице.
- 171 Поради това жалбата следва да се отхвърли в своята цялост.

По съдебните разноски

- 172 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.
- 173 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, който по силата на член 184, параграф 1 от него се прилага по отношение на производството по обжалване на съдебни актове на Общия съд, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателите са загубили делото и Комисията е направила искане за осъждането им да заплатят съдебните разноски, то те следва да бъдат осъдени да заплатят всички разноски по настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Dyson Ltd и останалите 14 жалбоподателя понесат освен направените от тях съдебни разноски и тези на Европейската комисия.**

Подписи